

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nrs. 06/29599 en 06/29594 van de
rechtbank 's-Gravenhage van 10 juli 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 10 november 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 13 juni 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

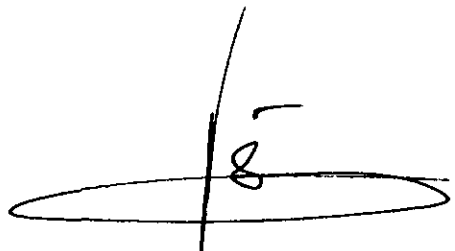
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 december 2007

91-534.

Verzonden: 24 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/29599 en 06/29594 BEPTDN

Inzake : eisers,
V-nummers woonplaats
kiezende ten kantore van hun gemachtigde,
mr. J.C. van Zundert, advocaat te Delft,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde,
mr. C. Brands, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eisers, geboren respectievelijk op 7
bezitten de Kaapverdise nationaliteit. Zij verblijven sedert 22 juli 2004 als
vreemdeling in Nederland.

Bij schrijven van 8 september 2004 hebben zij aanvragen ingediend tot
verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in
artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), met als doel "verblijf
bij moeder". Op deze aanvragen is door verweerder bij
afzonderlijke besluiten van 16 november 2004 afwijzend beslist. Eisers
hebben tegen deze besluiten een bezwaarschrift ingediend. Op 26 april 2006
zijn eisers door een ambtelijke commissie gehoord. Bij afzonderlijke
besluiten van 13 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond
verklaard.

2. Bij schrijven van 16 juni 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep
ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking
hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 5 juli
2007. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door hun
raadsman. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn
gemachtigde. Tevens waren ter zitting aanwezig mevrouw
moeder van eisers, en de heer

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het
licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan

Reg.nr. AWB 06/29599 en 06/29594 BEPTDN

2

geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eisers stellen dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte zijn oordeel, dat eisers niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel "verblijf bij moeder heeft gehandhaafd. Daartoe hebben zij - samengevat - aangevoerd dat verweerder in het bestreden besluit ten onrechte heeft gesteld dat zij de Nederlandse overheid voor een voldongen feit hebben geplaatst door de lopende procedure om een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) niet in Kaapverdië af te wachten. Eisers kunnen getuigen op hun jeugdige leeftijd en op de omstandigheid dat voor hen in Kaapverdië geen opvang is, niet voor de duur van een mvv-procedure in het land van herkomst verblijven. Eisers werden door hun tante in Kaapverdië, die voor hen had moeten zorgen, aan hun lot overgelaten. Eisers werden slecht gevoed, ondanks dat daarvoor geld werd overgemaakt, werden zelfs soms op straat gezet en de tante was psychisch volkomen in de war. Er was sprake van een noodsituatie. Er zijn in Kaapverdië verder geen familieleden die de zorg voor eisers op zich kunnen nemen. De oma van eisers is hoogbejaard, rolstoelgebonden en heeft ook geen woonruimte. De biologische vader van eisers heeft zich nooit in eisers geïnteresseerd.

Eisers menen dat verweerder door hun aanvragen om een verblijfsvergunning af te wijzen, het recht van eisers op gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), met hun moeder en haar partner, heeft geschonden.

3. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen omdat eisers niet beschikken over een geldige mvv, niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) van toepassing is en er voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 (de hardheidsclausule).

4. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

5. Niet betwist is dat eisers niet beschikken over een geldige mvv. In geschil is of verweerder toepassing had moeten geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000.

6. Blijkens hoofdstuk B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) zal van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik worden gemaakt.

Met verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) overweegt de rechtbank dat de hier bedoelde bevoegdheid van verweerder discretionair van aard is en toepassing ervan beperkt kan blijven tot uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien (zie uitspraak ABRS van 2 november 2005, JV 2005, 472).

Reg.nr. AWB 06/29599 en 06/29594 BEPTDN

3

De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000 zal dan ook de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk uitspraak ABRS van 9 december 2003, JV 2004, 63).

7. Gelet op hetgeen eisers hebben aangevoerd, is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat toepasselijkheid van het mvv-vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Geen van de door eisers naar voren gebrachte argumenten zijn van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven.

Verweerder heeft zich, naar het oordeel van de rechtbank, op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is gemaakt dat, met de nodige financiële steun vanuit Nederland, geen tijdelijk opvang voor eisers in Kaapverdië te regelen is. Reeds hierom kan de omstandigheid, en de door eisers daartoe overgelegde verklaringen, dat hun tante in Kaapverdië niet meer in staat is voor hen te zorgen, wat daarvan ook zij, niet tot een geslaagd beroep op de hardheidsclausule leiden.

Overigens hebben eisers niet onderbouwd dat hun moeder niet met hen tijdelijk, voor de duur van een mvv-procedure, naar Kaapverdië zou kunnen terugkeren.

De stelling van eisers dat zij aan de inhoudelijke voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning voldoen, kan, ook indien deze juist zou zijn, hetgeen de rechtbank hier in het midden kan en zal laten, niet tot toewijzing van het beroep leiden. De ratio van het mvv-vereiste is dat de toetsing of aan die voorwaarden wordt voldaan, plaatsvindt terwijl de vreemdeling zich nog in het buitenland bevindt. Het bij een illegale aanwezigheid alhier toch in behandeling nemen van de aanvraag zou het eisen van een mvv zinloos maken.

Het beroep op artikel 8 van het EVRM faalt. Verwezen wordt naar de uitspraak van de ABRS van 28 september 2004, JV 2004, 432. Hierin is - materieel - het volgende overwogen. Het stellen van het mvv-vereiste betekent dat eerst in het kader van de aanvraag om een mvv de Minister van Buitenlandse Zaken, indien na toetsing aan de ter zake geldende vereisten blijkt dat daaraan niet (volledig) wordt voldaan, zal beoordelen of artikel 8 EVRM, gelet op de vaststelling dat het gaat om een eerste toelating, niettemin tot toelating noopt. In het kader van de vraag of verweerder het niet voldoen aan het mvv-vereiste kon tegenwerpen is voor die beoordeling geen ruimte. Verweerder heeft daarbij voorts betekenis mogen toekennen aan het feit dat de uit het vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is. De rechtbank maakt dit oordeel tot het hare en acht in het onderhavige geval de tegenwerping van het mvv-vereiste niet in strijd met artikel 8 EVRM.

8. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eisers ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 niet in aanmerking komen voor de gevraagde vergunning.

Reg.nr. AWB 06/29599 en 06/29594 BEPTDN

4

9. Het beroep is derhalve ongegrond.

10. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op
10 juli 2007, in tegenwoordigheid van A. Erkan, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling
bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van
de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het
beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en
moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger
beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie
www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 12 JUL 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

MR M.T.H. VUURENS-MULDER¹
 MR J.C. VAN ZUNDERT
 MR M.E.H.G. LE CLERCQ-TUUS
 MR L.P. LAGERWEIJ¹
 MR M.C. SCHMIDT
 MR R.N. BALDEW
 MR M.C. KWAKKELSTEIN-DOORNBOS
 MR C.J. BERGHOUT

¹ VFAS-scheidingsbemiddelaar

MR G.T. ROOIMANS-OEI
 Bewindvoerder WSNP

Postadres:
 POSTBUS 3108
 2601 DC DELFT

Bezoekadres:
 BARBARASTEEG 1

Telefoon : 015 - 215 29 29
 Fax : 015 - 214 65 99
 E-mail : info@advocatendelft.nl

Kenmerk : 20060093/JZ/JZ
 Uw kenmerk :
 Inzake :

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
07 AUG 2007 ✓	
ZAAKNR.	20060093
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

3534-A

VUURENS & LAGERWEIJ
 ADVOCATEN EN PROCUREURS

Per fax nr.
 Afdeling Rechtspraak van de
 Raad van State
 'S-GRAVENHAGE
 FAX 070/3651380

Delft, 7 augustus 2007

Van : J.C. van Zundert
 E-mail : zundert@advocatendelft.nl

Geven eerbiedig te kennen:

geboren op respectievelijk
 van Kaapverdische nationaliteit, wonende te Delft bij hun moeder, in deze
 zaak woonplaats kiezende te Delft aan de Barbarsteeg 1 (postadres: postbus 3108, 2601 DC Delft) bij
 Vuurens & Lagerweij Advocaten, van wie de advocaat en procureur mr. J.C. van Zundert als hun
 gemachtigde optreedt en door hen bepaaldelijk is gevolmachtigd om dit rechtsmiddel in te dienen;

Dat zij hoger beroep wensen in te stellen tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 10
 juli 2007 (verzonden op 12 juli 2007), onder procedurenummers 06/29599 en 06/29594, waarbij hun
 beroep tegen de afwijzing van een vergunning tot verblijf ongegrond is verklaard.
 (Productie 1: deze uitspraak)

Dat zij hiertoe de volgende grieven wensen aan te voeren:

GRIEF I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen onder 7 "Gelet op hetgeen eisers hebben aangevoerd is er geen grond voor het oordeel, dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen, dat toepassing van het mvv- vereiste niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard"

De rechtsvraag, die hier aan de orde is, betreft de vraag, of - met het oog op de door de Rechtbank geciteerde jurisprudentie - het zonder zorg achterlaten van minderjarige kinderen niet een onbillijkheid van overwegende aard is.

Ter toelichting: in de door de Rechtbank genoemde jurisprudentie (2005,472 en 2004,63) ging het eveneens om het toepassen van het mvv- vereiste en er waren ook kinderen bij betrokken. Een essentieel verschil springt hierbij echter wel in het oog. In beide jurisprudentiegevallen is sprake van

Bovenvermelde advocaten oefenen onder de naam Vuurens & Lagerweij ieder voor eigen rekening en risico de praktijk uit. Geen aansprakelijkheid wordt aanvaard behoudens en voor zover de door hen verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering in voorkomend geval aanspraak op een uitkering geeft

het doorlopen van de mvv- procedure door ouders en kinderen gezamenlijk, terwijl in deze beroepszaak door het mvv- vereiste moeder en kinderen van elkaar worden gescheiden.

Uit het zaaksdossier blijkt overduidelijk het volgende:

Door de moeder van eisers is allereerst de normale procedure gevolgd. Er werd een machtiging tot voorlopig verblijf aangevraagd. Tijdens een tussentijds bezoek aan Kaapverdië constateerde zij en haar partner, de heer , echter een totaal verslechterde situatie. De zus van de moeder, die voor de kinderen zorgde en daarvoor geld kreeg, was totaal niet in staat voor hen te zorgen (noch overigens voor zichzelf en haar eigen kinderen). De kinderen kregen niet voldoende te eten, werd soms 's nachts de toegang tot het huis ontzegd, kortom een nachtmerrie voor iedere verantwoordelijke ouder. Zij zijn daarbij niet over een nacht ijs gegaan en hebben een verklaring van een arts en van de zus op laten stellen (en nadien vertalen). Zij deden, wat iedere verantwoordelijke ouder in zo'n situatie zou doen: zij namen de kinderen mee naar Nederland.

Hierbij speelt uiteraard nog het feit, dat zowel de moeder, als haar partner in Nederland een vaste baan hebben c.q. een eigen onderneming.

De onbillijkheid van overwegende aard, waar het mijns inziens in deze procedure om gaat, is dat de IND hier ouders probeert af te houden, van hetgeen elke verantwoordelijke ouder in deze specifieke omstandigheid zou doen.

In plaats daarvan komt de IND met allerlei onrealistische theoretische constructies, zoals het bij wijze van spreken weer tot leven wekken van de vader (die nooit enige belangstelling voor de kinderen heeft getoond), tot het suggereren van zorg door de grootouders, die fysiek incapabel zijn (zie ook het verslag van de ambtelijke commissie).

De billijkheid van overwegende aard is mijns inziens datgene, wat een verantwoordelijke ouder in deze situatie zou doen, rekening houdend met ook de Nederlandse wetgeving. Aangezien de moeder niet verweten kan worden op basis van hetgeen in het dossier staat, dat zij onverantwoord heeft gehandeld als moeder zijnde, is de stellingname van de IND in deze een onbillijkheid van overwegende aard.

GRIEF II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat het beroep op artikel 8 EVRM faalt.

Het tijdelijk moeten verlaten van Nederland is op zich niet de schending van artikel 8 EVRM.

Wel het zonder enige zorg terug moeten keren naar Kaapverdië is zo'n schending. Mijns inziens is het een schending van het recht op gezinsleven, wanneer een ouder door de IND wordt verhinderd te doen, wat iedere verantwoordelijke ouder in zijn/haar plaats zou doen.

Aangezien zowel de moeder als haar partner in Nederland verplichtingen hebben qua werk resp. onderneming, zijn zij eenvoudigweg niet in staat eisers hierin te begeleiden.

Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen vermeld wordt onder grief I.

GRIEF III:

Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis. Zij houdt verband met hetgeen is opgemerkt onder de twee vorige grieven.

Hongachtend,

J.C. van Zundert

cc: [Klik hier en cc aan wie?]

bijl: [Klik hier en aantal of specificatie bijlagen]